

ják. Szívesen befogadják a lelki magányt keresőket. Azt a „lelkigyakorlatos bevezetést”, amelyet a vendég néhány gépelt lapon a fiókjában talál, bármelyik lelki író megírigyelhetné. Ki-ki akkor fizet, ha tud és annyit, amennyit akar. Lelki könyvek, lemezek bőségben sorakoznak a közös „lakószobában”. Televíziónak nyoma sincs, egy kis tranzisztoros rádió a konyhában szintén alig szólal meg. Tükör csak a fürdőszobában található.

A nővérek a taizéi regula alapján élnek, bár Taizével nincs közvetlen kapcsolatuk. A szegénység szelleme különösen szembetűnő a környezet gondozásában, óvásban, a maradékok gondos felhasználásában. Az engedelmesség valósággal „katonás”, fiatal közösségek jellemzőjeként. Havonta mindegyikük rekollekciós napot tart, életrevízióval és beszámolóval. Kicsit félti őket az ember még mindig a túlterheltségtől. „Kétfrontos szolgálat” és zsolozsma mellett nehéz időt szakítani a lelkiélet egyéni ápolására: lelkiolvasmányra, szemlélődésre, még inkább kulturális igényekre. De sugárzóerejük már odavonzott egy fiatal lányt, aki jelöltként osztja meg életüket.

Anni nővér így próbálja összefoglalni célkitűzésüket: „Az ‚Örvendj’ közösség gyökere az osztrák evangélikus egyház diakonisszahivatásába nyúlik. Jelenleg a benedeki Ora et labora, az istencdicséret és szolgálat türelmes gyakorlásával és átélésével próbálja megtalálni azt a jelül szolgáló egysúlyt, amelyben kibontakozik az emberekben és az emberek számára a hit-remény-szeretet, és megérezhető Isten Országá.”

S. M.

TANUSÁGTÉTEL ÉLETEMRŐL

(Két évvel ezelőtt otthon jártam. Szülőhelyem református lelkipásztorja meghívott az istentiszteletre, és megkért, hogy az egybegyűlteknél számoljak be az útról, amin a jó Isten vezetett.)

Ödvözlöm szeretettel a mi Urunk Jézus Krisztusban kedves Mindnyájukat! Nagy öröm számomra, hogy ma mindnyájan együtt vagyunk, hála a tiszteletes úr szíves meghívásának.

Testvérek vagyunk: én 1914-ben itt Diósgyőrben születtem és lettem Isten gyermeke a szent keresztség által ebben a templomban. Református Édesanyám tanított meg imádkozni, Istent szeretni. Jézus Anyja segítségét kérni. Nyolc éves koromban meghalt Édesanyám. Itt maradtunk árván 3 éves kis Béla testvéremmel. Édesapám a kórházban feküdt sebesülten. Sok-sok fájdalmas, tövises utat megjártam!

Az évek teltek. Nekem Isten lett mindenem, Jézus Krisztus szent Anyja, Mária segített át nehéz utamon. Az isteni Gondviselésre hagytam magamat. Istent meg kell élni egy pár pillanatra, akkor tudjuk meg, hogy mit jelent ez.

Az 1933. év tavaszán értem Belgiumba, Brüsszelbe. Négy hónap után onnan tovább mentem Franciaországba, ahol egy francia rendnek a noviciátusába léptem. Jézus Krisztusnak szentelve magamat, letettem az első hármas fogadalmat az 1935. évben. 1936-ban előjáróim elküldtek Brüsszelbe, ott szolgáltam az Urat több nemzethez tartozó felebarátaimban, a szegényeket, betegeket ápolva, gondozva 1948-ig. Itt jelen van Mille Magdolna Ledru, akit ott ápoltam.

Előljáróim visszahívtak Franciaországba, Niort városába. Itt több házban többféle munkát végeztem, a kollégiumban gondoztam a bentlakó gyerekeket, felügyelő is voltam. 1958-ban kérésemre elküldtek Madagaszkárba, mert ott kellett a segítség. Ott ismét örömmel szolgáltam az Úr Jézust fekete testvéreimben. Tanítottam a nagyobb leányokat házimunkára. A göndör hajú, mosolygó arcú gyerekek Madagaszkár szépségei. Itt is ápoltam a betegeket is. A nép kedves, melegszívű... 1962-ben visszahívtak Franciaországba. Fájó szívvel hagytam el Madagaszkár népét, mert valóban szerettem őket!

Visszatérve Franciaországba, előljáróim St. Maixent városába küldtek betegeket, idős nőket gondozni 4 évig. Jelenleg Vasles-ben vagyok már 8 éve egy állami öregotthonban (férfiak és nők részére). Itt is gondozom a szegényeket, ápolom a betegeket, három Nővérkémmel és több világi nővel dolgozom. Szeretem a ház népét.

Igy telt el az életem. Mondhatom, hogy boldog vagyok a hivatásomban még ma is. Isten az én napsugaram, Aki melegíti életemet, és erőt ad a mindennapi kintartásra egy egész életen át, az emberek szolgálatára. Erőmet az Evangéliumból merítem. Legyen áldott az örökkévaló Úristen szent Neve!

Kívánságom csak az, hogy mindig jobban tudjuk szeretni az Úristent felebarátainkban.

Ha lenne valakinek kérdése, felelek reá, ha tudok.

Sr. Nagy Bernadette

JÉZUS JERUZSÁLEMI BEVONULÁSA ÉS A SZEGÉNY EGYHÁZ „UTÓPIÁJA”

Jn 12,12-19

Jézus igen népszerű a jeruzsálemiek előtt. Jövetele lázba hozza az utca emberét. A királyi korona után is nyúlhatna; fölfelé vivő útja nyitva áll. De ő szemelláthatólag más utat akar járni. Még mielőtt az emberek örvendező izgalmukban hősükké tennék, másféle döntést hoz. Lehetetlenné teszi a nép kalandos szándékát. Nem szereti a pompát és előkelőséget. Az alázat és szerénység útját választja. Szamárháton érkezik. – Király szamárháton? Igen: Isten küldötte, a Messiás! Erőszak nélküli király, szegény király! De megértette-e őt népe? Alig valaki tudja ebben az órában Jeruzsálem utcáin, hogy itt Isten örök terve közeledik a beteljesedéshez, régi prófétai szó telik be: „Nézd, közeleg királyod, számár hátán” (Zak 9,9).

Jézus útja nem fölfelé vezet, nem karrier, hatalom, kiváltságok, elkülönülés felé. Ugyanazon a síkon marad, mint az emberek. Mintha jelképesen ezt mondaná: „Egy vagyok közületek.” Cselekedetével közösséget vállal, és éppen ebben az órában példaképe lesz mindazoknak, akik később majd az ő nevében akarnak beszélni és cselekedni.

De ezen a virágvasárnapon még valami megmutatkozik. Az, amit Jézusnak olyan fájdalmasan kellett megtapasztalnia, és később egyházát is nagy történelmi válságokba vitte: alaposan félreértik, amit ajánl. Neki nem a pillanatnyi siker a fontos, hanem Isten üdvösségrendje. Nem bármilyen politikai fordulat, hanem az ember üdvössége. Nem azt adja, amit várnak tőle. Nem akar politikai messiás lenni, új tekintély, szabadtító a római igától, a nép bálvány. Amit viszont felajánl, azt – úgy látszik – nem veszik igénybe: a Mindenhatóról szóló